

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **J. K.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2016, čj. 942/DS/2016, JID: 42684/2016/KUUK/MŠ, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2019, čj. 15 A 117/2016-29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Magistrát města Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016 uznal žalobkyni vinnou ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), neboť jako provozovatelka vozidla nezajistila, aby při jeho užití byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně se jednalo o nerespektování dopravní značky B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulí „Mimo naložení a vyložení“, zjištěné hlídkou městské policie dne 24. 4. 2015 v 10:50 hod. v ulici Vojtěšská v Ústí nad Labem. Za tento správní delikt magistrát žalobkyni uložil pokutu ve výši 300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[2] S tímto rozhodnutím magistrátu žalobkyně nesouhlasila a odvolala se. Žalovaný následně odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil. Žalobkyně se poté bránila žalobou před krajským soudem. Ani zde neuspěla, krajský soud žalobu rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Pokutu prý správní orgány uložily

v nezákonné výši (ve výši menší, než je minimální výše zákonem stanovená), skutek dostatečně neprokázaly, navíc příkaz stanovený konkrétní značkou není jednoznačný. Správní orgány měly dle stěžovatelky provést jednání ve věci.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] NSS ze spisu zjistil následující. Magistrát poté, co od městské policie obdržel oznámení o přestupku a fotodokumentaci k němu, nejprve podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval stěžovatelku k uhrazení částky 300 Kč (tzv. určená částka podle § 125h odst. 2 téhož zákona), která odpovídala pokutě, která by byla uložena v blokovém řízení. Stěžovatelka prostřednictvím svého zmocněnce magistrátu sdělila jméno osoby, která měla vozidlo v té době v užívání. Poté, co magistrát prověřil stěžovatelkou uvedenou osobu a poté, co se uvedená osoba na předvolání nedostavila k podání vysvětlení, magistrát řízení o přestupku odložil. Následně zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu. V tomto řízení rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě [1] shora.

[8] NSS se postupně zabýval jednotlivými námitkami, které stěžovatelka vznáší proti rozhodnutí krajského soudu i proti rozhodnutím správních orgánů.

[9] Stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti namítá, že magistrát uložil pokutu v nezákonné výši. Podle stěžovatelky jí měla být za správní delikt uložena pokuta v rozmezí 1500 Kč – 2 500 Kč (podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění do 19. 2. 2016). Magistrát stěžovatelce uložil pokutu nižší (300 Kč). Krajský soud této námitce stěžovatelky nepřisvědčil s tím, že magistrát postupoval při stanovení výše pokuty správně. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se výše pokuty odvozuje od výše pokuty ukládané za daný přestupek v blokovém řízení; v daném případě by se tedy jednalo o pokutu do 2 000 Kč bez dolní hranice, podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu (bod 32 rozsudku).

[10] NSS se správností tohoto právního názoru nezabýval. Správní soudy jsou totiž v souladu s § 2 s. ř. s. povolány k tomu, aby poskytovaly ochranu veřejným subjektivním právům. Žalobce může být tedy s žalobou proti rozhodnutí správního orgánu úspěšný pouze tehdy, pokud v řízení tvrdí, že v důsledku nezákonnosti takového rozhodnutí bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Zákon je v tomto jednoznačný: žalovat rozhodnutí správního orgánu může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech *zkrácen* (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Správní soudy tedy nechrání zákonnost (dodržování objektivního práva) jako takovou. Naopak zasahují pouze v těch případech, kdy porušení objektivního práva (nezákonnost) představuje rovněž porušení (veřejných) subjektivních práv osob (takto např. usnesení rozšířeného senátu z 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34). Stěžovatelka namítá, že jí byla uložena pokuta nižší, než jí podle zákona uložena být mohla. Takováto (údajná) nezákonnost však již z podstaty věci nemohla stěžovatelku *zkrácet* na veřejných subjektivních právech. Stěžovatelka sama tvrdí, že s ní správní orgány zacházely příznivěji, než by podle zákona (prý) měly. Zajisté nelze dovést, že by stěžovatelce svědčilo veřejné subjektivní právo být potrestána

pokračování

přísněji, než potrestána byla. Opačná situace by pochopitelně nastala, pokud by stěžovatelka tvrdila, že ji správní orgán potrestal přísněji, než je podle zákona možné.

[11] NSS nemůže v této souvislosti přisvědčit ani tvrzení stěžovatelky, že uložení nižší pokuty, než zákon umožňuje, není ve výsledku rozhodnutím v její prospěch, protože ji uvrhá do právní nejistoty, že může být v budoucnu zrušeno v přezkumném řízení. NSS ve svém rozhodování nemůže předjímat další postup správních orgánů (např. eventuální zahájení přezkumného řízení) a na základě takových hypotetických úvah rozhodovat. Lze navíc podotknout, že v případě, že by takové řízení skutečně proběhlo, potom by stěžovatelka (teoreticky) mohla dosáhnout toho, po čem v kasační stížnosti volá, totiž uložení vyšší pokuty.

[12] NSS se proto touto námitkou věcně nezabýval.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že správní orgány neprokázaly protiprávní stání vozidla, za něž byla stěžovatelka potrestána. Podle stěžovatelky nelze z fotografií založených ve spisu dovést, že její vozidlo (zachycené na dvou fotografiích) skutečně stálo v ulici (úseku ulice), pro kterou platila dopravní značka „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulí „MIMO NALOŽENÍ A VYLOŽENÍ“ (zachycena na třetí fotografii). Stěžovatelka zpochybňuje i to, že fotografie byly pořízeny ve stejné ulici. Stěžovatelka dále ke zjištěnému skutkovému stavu namítá, že na třetí fotografii za zmiňovanou dopravní značkou stojí další dopravní značka, přičemž z fotografie nelze zjistit, o jakou dopravní značku se jedná. Stěžovatelka namítá, že tato druhá dopravní značka mohla rušit platnost pravidla stanoveného první dopravní značkou.

[14] NSS nemůže než konstatovat, že námitku nedostatečného prokázání protiprávního stání vozidla již přesvědčivě vyvrátil krajský soud (bod 27 rozsudku). Podle krajského soudu je z policejní fotodokumentace zřejmé, že vůz stěžovatelky byl zaparkován v působnosti dané dopravní značky. NSS k tomu doplňuje, že z přiložených fotografií je zřejmé, že všechny byly pořízeny ve stejné ulici; na fotografiích jsou mimo jiné zachyceny stejné budovy a stejná vozidla. K tvrzení, že v ulici stála ještě druhá dopravní značka (z třetí fotografie neidentifikovatelná), NSS nepřihlédl, neboť tuto skutečnost stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[15] Ve své další námitce stěžovatelka upozorňuje, že v jejím případě se sice jedná o dopravní značku „Zákaz zastavení“, v důsledku její kombinace s dodatkovou tabulí „MIMO NALOŽENÍ A VYLOŽENÍ“ se ale *de facto* jedná o dopravní značku zakazující pouze stání, protože zastavení spočívá právě v naložení či vyložení osob nebo nákladu, které je povolenou dodatkovou tabulí. Provedené dokazování podle stěžovatelky připouští pouze závěr, že její vozidlo v ulici zastavilo, nikoliv ale závěr, že v ulici stálo. Podle názoru stěžovatelky měl k této „zásadní vadě“ krajský soud přihlédnout, jakkoliv to v žalobě výslovně nenamítla.

[16] NSS posoudil tuto námitku stěžovatelky jako nepřipustnou, neboť ji stěžovatelka neuplatnila v žalobě, byť tak učinit mohla (§ 104 odst. 4. s. ř. s.). NSS v tomto ohledu nesouhlasí s názorem stěžovatelky, že se jedná o vadu, k níž byl krajský soud povinen přihlédnout i bez návrhu. Krajský soud je vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nad rámec žalobních bodů je povinen přihlédnout pouze k takovým okolnostem, o kterých to stanoví zákon (nicotnost, viz § 76 odst. 2 s. ř. s.) nebo které dovedla judikatura. Judikaturou nalezené výjimky jsou vymezeny úzce; jedná se např. o nesrozumitelnost nebo vnitřní rozpornost rozhodnutí, jež brání jeho přezkumu (ve vztahu ke správnímu trestání viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016-48, č. 3539/2017 Sb. NSS, body 17 až 20, s citací další judikatury), prekluze odpovědnosti za správní delikt (rozsudek ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010-134, č. 2122/2010 Sb. NSS), povinnost soudu přihlédnout k porušení zákazu dvojího trestání

ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny nebo povinnost použít pozdější hmotněprávní úpravu pro pachatele příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS). Nic z toho v nynější věci nepřipadá do úvahy. Stěžovatelka v podstatě namítá pouze nedostatečnost skutkových zjištění ze strany správních orgánů. O vadu, ke které by byl krajský soud povinen přihlídnout i bez odpovídajícího žalobního tvrzení, se tudíž nejedná.

[17] Stěžovatelka rovněž zpochybňuje závěry krajského soudu ohledně povinnosti magistrátu nařídít při projednání správního deliktu ústní jednání. Magistrát prý měl ústní jednání nařídít proto, že skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. NSS k tomu konstatuje, že krajský soud se s důvody, proč ve věci magistrát nepochybil, pokud nenařídil ústní jednání, přesvědčivě vypořádal v bodě 25 rozsudku (ve vztahu k obecnému žalobnímu bodu ohledně nenařízení jednání).

[18] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu